

Ezechiel cap.12 a – împotriva împăratului de la Ierusalim

În cap.1-3 Ezechiel este chemat în lucrare. În cap.4-7 face primul gest profetic și rostește primele profeții care ne descoperă de altfel și esența mesajului lui Ezechiel: el anunță celor din robie că Ierusalimul va fi nimicit și întreaga țară distrusă. Totuși în cap.4-7 Ezechia nu vorbește în mod direct despre distrugerea fizică a cetății și mai ales a Templului. Profețiile sunt îndreptate mai ales asupra locuitorilor cetății. În 7:20-22 avem o primă referire despre soarta Templului. Ezechiel anunță că jefuitorii vor pătrunde în el și-l vor pângări. Dar încă nu pronunță acțiune de distrugere efectivă a cetății și clădirii Templului. Rămâne marea întrebare: ce se va întâmpla cu Templul și cu cetatea? Următoarea secțiune pare să răspundă la această întrebare. Cap.8-11 ne descriu cum slava Domnului părăsește Templul și cetatea din pricina urâciunilor făcute acolo de popor. Ierusalimul nu mai este astfel un loc protejat de prezența divină ci un loc părăsit de Slava Domnului, și implicit destinată distrugerii. Deși, nici în această secțiune nu se pronunță explicit că cetatea va fi distrusă (căci gestul de a arunca acei cărbuni aprinși asupra cetății este lăsat în așteptare), ea nu conduce decât spre acest lucru. Faptul că slava Domnului părăsește cetatea arată că urmarea nu poate fi decât distrugerea acesteia. Cei din robie sunt astfel pregătiți să înțeleagă tragedia distrugerii Templului. Templul este distrus pentru că mai întâi a fost părăsit de Dumnezeu. Domnul L-a părăsit din pricina fărâdelegilor care se fac acolo și apoi a decis distrugerea sa. Planul lui Dumnezeu continua nu prin cei de la Ierusalim, ci prin cei din robie. Ei se vor întoarce înapoi în țară după o vreme. Primele trei secțiuni ale cărții (cap.1-3, cap.4-7, cap.8-11) abordează trei teme relevante pentru cei din robie, teme care sunt așezate într-o înlănțuire logică evidentă. Dar ce urmează în următoarele capitole? Care sunt lucrurile care încă nu sunt clarificate pentru cei din robie? Care sunt următoarele teme pe care le abordează fiul omului și cum se leagă cu cele precedente? Care sunt elementele de noutate aduse de următoarele capitole? Cu aceste întrebări în minte pășim în cap.12.

Cap.12 este împărțit în trei părți:

- 12:1-16 – Gest profetic și profeție împotriva căpeteniei de la Ierusalim
- 12:17-20 – Gest profetic și profeție împotriva locuitorilor Ierusalimului

- 12:21-28 – Răspunsul Domnului la replica poporului față de proorociile lui Ezechiel: *zilele trec și nu se împlinesc, căci vizează vremuri îndepărtate.*

În primul rând observăm acest tipar unic în cartea Ezechiel: foarte multe profeții sunt însoțite de acțiuni/gesturi simbolice. La ceilalți profeti acțiunile simbolice sunt rare. La Ezechiel ele par să reprezintă regula. Aceste acțiuni pe de o parte se potrivesc cu starea de muțenie a lui Ezechiel, iar pe de altă parte dau forță discursului verbal cu care poporul se pare că se obișnuise prea mult. Prima profeție din cap.12 este rostită în principal împotriva domnitorului de la Ierusalim. Este vorba de Zedechia, fiul lui Iosia, ultimul împărat al Ierusalimului. Totuși profeția nu-l numește împărat ci doar căpetenie sau prinț. Nu face nici o referire la descendența davidică a lui Zedechia care nici nu este numit pe nume. Toate acestea ne arată că din pricina păcatelor sale, Zedechia nu era un adevărat împărat al Ierusalimului, un împărat legitim și uns de Dumnezeu Însuși. Zedechia era un om slab, o marionetă politică pusă la Ierusalim de Nebucadnețar. El era supus lui Nebucadnețar. Deci era vasal regelui din Babilon și nu putea fi el însuși rege. Ne aducem aminte din cartea Ieremia că un alt argument adus în favoarea invincibilității era descendența davidică a regilor Ierusalimului. Astfel nu doar Templul, dar și Împăratul reprezentau în ochii poporului un Păzitor invincibil al cetății. De aceea această profeție este rostită în primul rând împotriva lui Zedechia. Ezechiel anunță aici de fapt soarta lui Zedechia. La finalul asediului, Zedechia a decis să fugă din cetate: și-a strâns lucrurile, a făcut o gaură în zid și a fugit din cetate. Dar a fost prins și dus la Ribla. Acolo i s-au scos ochii, a fost pus în lanțuri de aramă și dus în Babilon. Detaliile din acțiunea simbolică a lui Ezechiel (deși nu toate sunt la fel de clare) prefigurează destinul tragic al lui Zedechia. Acoperirea feței poate ilustra încercarea lui Zedechia de a se ascunde, paradoxul din v.13 că deși va fi în țara haldeilor nu-i va vedea, anunță desigur orbirea sa. Dumnezeu anunță în amănunt destinul împăratului. Tocmai aceste amănunte dau forță și credibilitate profeției. Și tocmai ele înalță nespuse de mult adevărul divin când se împlinesc. Dar nu doar Zedechia va avea parte de această soartă crudă ci și căpeteniile și oștile lui (vezi. V.14). Profeția nu este rostită doar împotriva lui Zedechia ci și împotriva celorlalte căpetenii din cetate. Sesizăm o legătură cu

cap.11 unde este abordată influența căpeteniilor din cetate asupra poporului. Cap.12 pare să dezvolte această temă. Ea vrea să anuleze influența liderilor Ierusalimului asupra celor din robie. În cap.11 este anunțată în primul rând pedepsirea căpeteniilor. În cap.12 este anunțată în primul rând pedepsirea împăratului. Când liderii Ierusalimului vor fi risipiți în toate vânturile sub amenințarea săbiei babilonienilor, ei vor ști că Yahwe este Domnul. Ei cine? Atât liderii cetății, dar mai ales cei din robie care vor rămâne în viață. Se pare că după ce în cap.4-7 Ezechiel își anunță tema principală a mesajului său, din cap.8 abordează pe rând diferite obstacole care i-ar fi împiedicat pe cei din robie să creadă mesajul său despre soarta Ierusalimului. Primul obstacol era reprezentat desigur de prezența Templului de la Ierusalim. Al doilea de împăratul și căpeteniile de la Ierusalim. Al treilea, după cum vom vedea, se referă la influența proorocilor mincinoși asupra poporului.

Deci după Templu, un alt obstacol care împiedica pe popor să creadă profețiile lui Ezechiel despre Ierusalim era dat de autoritatea liderilor militari și politici ai Ierusalimului. Aceștia erau și foarte mândri și dezvoltaseră teologia sfințeniei celor rămași în cetate. Și aveau în mijlocul lor și pe Zedechia, fiul lui David, beneficar al unui legământ veșnic. De aceea, fiul omului descoperă finalul tragic și umilitor al acestor idoli. Poporul are mereu tendința să-și idolatrizeze liderul politic. El ocupă funcția de conducător. El substituie (măcar în plan vizibil sau simbolic) rolul de Conducător al lui Dumnezeu. De aceea de la el se așteaptă mântuirea. De aceea, este investit cu foarte multă încredere de popor. Încrederea oarbă în autorități poate duce la pierdere. Încrederea în autorități apostate sigur duce la pierdere. Liderii de la Ierusalim nu erau aleșii Domnului, ci erau cei care făceau planuri nelegiuite în cetate și dădeau sfaturi rele. Liderii duși deja în robie erau cei în care se mai găsea ceva bun. Liderii lăsați la Ierusalim erau cei sortiți nimicirii. V.14 ne arată că nimicirea liderilor din Ierusalim (dar și al locuitorilor la Ierusalim) este un proces care va continua și după căderea cetății. Unii vor fi duși în robie și vor muri în robie. Și acest lucru se va întâmpla ca suferința lor să fie mai mare. V.16 este important căci anunță că totuși UNII vor rămâne în viață. Dar DE CE? Arată acest lucru că cei de la Ierusalim nu era chiar așa de răi și nu se impunea o distrugere totală a celor din cetate? Nu, ci unii vor fi cruțați doar pentru a vesti

neamurilor URÂCIUNILE celor din Ierusalim. Cum vor face acest lucru? Cap.14b ne va răspunde: prin însăși viața lor. De fapt cap.14b este o detaliere a v.16 din cap.12. De aceea vom dezvolta și noi această temă când vom studia cap.14. Dacă în cap.11 se anunță că unele căpetenii vor muri la hotarul țării lui Israel, cap.12 anunță că împăratul și alte căpetenii vor muri chiar în Babilon. Ei care se mândreau că au fost lăsați de Domnul în țară, și că în cel mai rău caz vor muri ca martiri în cetatea sfântă, aveau să moară în Babilon. Cei duși în robie înaintea lor aveau un alt statut în Babilon, mai bun. Dar cei aduși în ultimul val de robie, erau urâți de haldei pentru răzvrătirea lor, și aveau să fie sortiți sclaviei efective, chinurilor și în cele din urmă morții. Cei duși în robie în primele valuri aveau mai degrabă statutul de populație evreiască supusă autorității babiloniene. Cei duși în robie în ultimul val au în Babilon un statut de răzvrătit ce trebuie chinuit și în cele din urmă omorât. E important să înțelegem aceste dimensiuni diferite ale robiei babiloniene. În lumina lor înțelegem mai bine că cei care au fost duși mai întâi în robie au fost cei iubiți și protejați de Domnul.

V.9 ne arată și împietrirea celor din robie. Deși erau smochinele bune, erau tot cu inima îndărătnică. Ei nu-l întrebă pe Ezechiel ce înseamnă acțiunea sa simbolică. De ce nu pun această întrebare? 8:1 ne arată că ei îl recunoscuseră pe Ezechiel ca profet în mijlocul lor și așteptau un răspuns din partea Domnului. Dar cu siguranță așteptau ca răspunsul dat să fie în armonie cu dorințele lor. Ei așteptau ca Ezechiel să le confirme că Ierusalimul va fi cruțat și că robia lor va fi scurtă. Totuși mesajul pe care Ezechiel li l-a spus la finalul cap.11 este un mesaj tragic: slava Domnului a părăsit Templul de la Ierusalim, deci acesta e sortit pieirii. Poate că din acest motiv în cap.12 nu l-au mai întrebat pe Ezechiel ce înseamnă gestul său profetic. Le era teamă de răspuns. Totuși, Dumnezeu în marea Sa bunătate, le dă răspunsul fără ca ei să îl ceară. Mare este bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu pentru Israel. Observăm și în aceste capitole cum Dumnezeu le explică în amănunt ce se va întâmpla și de ce se va întâmpla. De asemenea se apleacă cu grijă asupra oricărui obstacol care stă împotriva receptării mesajului divin și-l îndepărtează cu multă răbdare. Acum tocmai a îndepărtat obstacolul reprezentat de protecția pe care Zedechia, fiul lui David, ar fi putut să o ofere Ierusalimului. De aceea proorocia insistă că destinul pe care-l va avea Zedechia, îl vor avea și toți ceilalți

din cetate (vezi 12:10,14-15). Și probabil pentru a întări acest mesaj, după profeția adresată domnului de la Ierusalim, urmează o scurtă profeție adresată tuturor locuitorilor țării și ai Ierusalimului (cea din 12:17-20). Cei ce auzeau prima profeție puteau spune: *Iată ce se va întâmpla domnului de la Ierusalim. Dar ceilalți de la Ierusalim vor rămâne cu viață!*, sau: *Iată ce se va întâmpla locuitorilor Ierusalimului, dar ceilalți locuitori ai țării vor rămâne în viață!* Profeția din 12:17-20 insistă că pedeapsa va veni asupra tuturor locuitorilor țării: atât asupra celor din Ierusalim cât și asupra celorlalți locuitori ai țării. Această clarificare din 12:17-20 nu pare neapărat necesară. Profețiile rostite până acum au vestit deja pedeapsa asupra întregii țări. Dar această nouă clarificare devine necesară din pricina îndărătniciei inimii celor din robie. Ei aveau o inimă atât de bolnavă care se lega de orice pentru a răstălmăci cuvintele Domnului și a-și justifica propriile păcate, propria teologie, și propriile speranțe. Și observăm că este primul gest profetic pe care Ezechiel îl adresează și celorlalți locuitori ai țării. Acțiunile simbolice realizate până în 12:17 erau îndreptate împotriva Ierusalimului. Dar acțiunea simbolică din 12:17-20 (îți vei mânca pâinea tremurând și îți vei bea apa cu neliniște și groază), este îndreptată atât împotriva locuitorilor Ierusalimului cât și împotriva celorlalți locuitori ai țării după cum se vede în 12:19b-20.

Prin prima parte a capitolului 12 fiul omului îi anunță că domnitorul de la Ierusalim nu va putea aduce izbăvirea mult așteptată. El va pieri în robie împreună cu cei din Ierusalim și din toată țară. În acest moment ne aducem aminte de pasajul din 7:20-27. Acest pasaj sublinia că NIMENI și NIMIC nu va mai salva Ierusalimul și țara: nici Templul, dar nici autoritățile poporului: nici proorocii, nici bătrânii, nici preoții, nici împăratul. Observăm apoi că în cap.8-11 se proorocește împotriva Templului, și deci implicit împotriva preoților. Apoi în cap.12a se proorocește împotriva împăratului, ca în cap.12b-13 să se rostească un mesaj împotriva proorocilor mincinoși, iar în cap.14a un mesaj împotriva bătrânilor din Israel. Practic cap.8-14a dezvoltă finalul cap.7. ne aducem apoi aminte că în cap.6 și 7 motivul principal al pedepsei este IDOLATRIA. Este ca și cum cel care anunță pedeapsa asupra Ierusalimului și asupra întregii țări (cap.4-7), adăugă: Nimeni nu va putea izbăvi Ierusalimul și țara din această pedeapsă:

- Nici Domnul și îndurarea Sa fără margini (cap.5 – *Ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura!*)
- Nici idolii voștri, nici munții lui Israel (cap.6-7)
- Nici Slava Domnului din Templu, nici Templul, nici preoții (cap.8-11)
- Nici împăratul (cap.12a)
- Nici proorocii (cap.12b-13)
- Nici bătrânii (cap.14a)
- Notă: *de ce va scăpa totuși cu viață o rămășiță?* (cap.14b)

Deși temele de mai sus interferează și o anumită temă este prezentă și în celelalte capitole, totuși fiecare subsecțiune dedicată mai sus se concentrează în special asupra unei teme. Observăm cât de clar și coerent e discursul divin. Observăm cât de bine cunoaște Domnul inima bolnavă a poporului și cum îndepărtează pe rând orice lucru de care s-ar putea lega ea ca să NU primească mesajul lui Ezechiel. Toate mecanismele de apărare ale inimii lor bolnave sunt spulberate pe rând, și toate minciunile care împiedicau înțelegerea și acceptarea voii lui Dumnezeu sunt demascate. Și Dumnezeu nu face acest lucru cu grabă. El o face cu răbdare și cu tact. Folosește acțiuni simbolice cu impact și introduce mereu imagini noi. Mesajul nu este plictisitor sau redundant. Mesajul este viu, mereu nou și proaspăt, mereu surprinzând inima împietrită a auditorului. Cuvântul Domnului este ca un ciocan care sfărâmă piatra, ca o unealtă puternică ce răstoarnă izvoririle și născocirile minții umane decăzute. La finalul procesului ne-am aștepta ca cei din robie să primească întru totul mesajul lui Ezechiel. După ce Dumnezeu a demascat orice minciună, și a îndepărtat orice obstacol, de ce nu ar primi ei mesajul? E de neînțeles.

Ezechiel cap.12b-13 – Împotriva proorcilor mincinoși

Cap.13 este dedicat în întregime proorcilor mincinoși. Dar tema proorciei este introdusă de finalul cap.12, respectiv de 12:21-28. Pasajul abordează în primul rând tema neîmplinirii profețiilor. Ea se întemeiază pe un adevăr: Domnul anunță din timp pedeapsa Sa și are obiceiul de a amâna cât mai mult posibil momentul aducerii pedepsei. E important să subliniem că pasajul pune în discuție în primul rând profețiile care vesteau pedeapsa Domnului. Dumnezeu în bunătatea Lui anunța din timp pedeapsa și o amâna cât de mult posibil. Dar care a fost reacția poporului la această abordare? Amânarea pedepsei a dus la următoarele trei consecințe în popor:

- Unii din popor au batjocorit pe prooroci și au ajuns la concluzia că proorociile mesagerilor Domnului nu sunt adevărate (Zilele se lungesc și toate vedeniile rămân neîmplinite! – v.22). Poate ei au ajuns chiar la concluzia că actul proorciei în sine nu este decât o superstiție pentru oamenii creduli.
- S-a făcut spațiu pentru apariția proorociilor mincinoase care vesteau contrariul celor rostite de mesagerii Domnului (proorociile înșelătoare menționate în 12:24 și apoi dezvoltate în cap.13).
- S-a născut în popor și mișcarea moderată care încercau să împace și proorociile proorcilor mincinoși și pe cele ale lui Ezechiel. Proorociile lui Ezechiel nu erau declarate ca false ci doar având în vedere vremuri foarte îndepărtate. Astfel mesajele profeților mincinoși prevesteau adevărul despre viitorul apropiat, iar Ezechiel adevărul despre viitorul îndepărtat.

Trebuie să evidențiem mai întâi faptul că prima grupare nu are dreptate în logica lor atunci când spun: *TOATE vedeniile rămân neîmplinite!* Multe din profețiile lui Ieremia și altor prooroci s-au împlinit ÎNAINTE de dărâmarea Ierusalimului (Babilonul a devenit o mare putere, evreii au fost deja duși în robie, împărații necredincioși dinaintea lui Zedechia au fost pedepsiți) . Doar distrugerea

Ierusalimului și a Templului a fost îndelung amânată. Dar iată cum un lucru bun, și o manifestare a bunătății lui Dumnezeu este răstălmăcită de cel cu inima împietrită. Pavel abordează această temă în Romani cap.2a: *Nu vezi că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu te împinge la pocăință?* Faptul că judecata violentă nu vine repede, nu înseamnă că Dumnezeu închide ochii în fața nelegiurii și va rămâne fără reacție, ci înseamnă că El are milă și îndurare și dă păcătosului șansa să se căiască de păcatele sale și să fie mântuit. Dumnezeu Își asumă acest risc: ca cei nelegiuți să răstălmăcească semnificația amânării pedepsei. În cele din urmă dacă ar aduce pedeapsa de la început, cei păcătoși nu ar mai avea nici o șansă la mântuire. Dar prin amânarea pedepsei se creează această șansă, chiar dacă ea nu va fi valorizată.

Dar acum prin Ezechiel, Dumnezeu anunță că nu va mai fi nici o amânare, nici o zăbavă. Aducerea pedepsei nu va mai fi amânată. Nu va mai fi loc nici pentru gruparea scepticilor și batjocoritorilor, nici pentru cea a proorocilor mincinoși, nici pentru cea a moderaților. Când Ezechiel rostește această profeție după cap.8 deci după anul 591 î.d.H. Asediul Ierusalimului începe în jurul anului 588 și se finalizează în 586. Deci profeția e rostită cu cel mult trei ani înainte de începerea asediului și cu cel mult cu 5 ani înainte de distrugerea cetății. Deci atunci când Domnul spune că nu va mai fi nici o zăbavă, înseamnă că profeția se va împlini în următorii ani, care ar însemna în maxim 5 ani. Dumnezeu nu neagă nici că a zăbovit, nici că a amânat pedeapsa. El însă acum spune că nu o va mai amâna, și că nu va mai fi nici o zăbavă. Și la ce se ne așteptăm? Că profeția se va împlini a doua zi? Nu neapărat. Sau să ne așteptăm că se va împlini peste 10-20 de ani? Cu siguranță nu. Că să ne așteptăm că profeția se va împlini în următorii ani, în maxim următorii 3-5 ani. De ce este importantă această discuție? Pentru că această temă a amânării împlinirii profețiilor este reluată în Daniel și apoi Noul Testament cu privire la promisiunea revenirii Domnului. În Noul Testament este vorba de un pasaj din 2 Petru și un pasaj din Apocalipsa 10. Le vom analiza pe rând.

Capitolul 3

1. Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă, prin înștiințări,
2. ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de

porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri.

3. Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor

4. și vor zice: „**Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!**”

5. Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos **prin Cuvântul lui Dumnezeu** din apă și cu ajutorul apei

6. și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.

7. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți.

8. Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: **că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.**

9. **Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui**, cum cred unii; **ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.**

10. **Ziua Domnului** însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, **și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.**

11. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă,

12. **așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu**, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?

13. Dar noi, după făgăduința Lui, **așteptăm ceruri noi și un pământ nou**, în care va locui neprihănirea.

14. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.

15. **Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire**, cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui,

16. ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.

17. Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți și să vă pierdeți tăria;

18. ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei. Amin.

(2 Petru cap.3)

În lumina ultimilor frământări din Ieremia și Ezechiel, pasajul din 2 Petru este extrem de interesant. Observăm următoarele lucruri:

- Petru prevede că Hristos nu va reveni așa de repede cum credeau primii creștini. Zilele din urmă care au început deja cu prima venire a lui Hristos aveau să cuprindă o perioadă suficient de mare ca să se nască curentul batjocoritorilor sceptici pe care l-am identificat și la finalul cap.12 din Ezechiel. Versetul 5 ne sugerează că sunt dintre Iudei căci știu și cred Legea și înadins se fac că nu știu învățămintele din lecția potopului. Potopul arăta cât se poate de clar că lucrurile nu au rămas la fel de la începutul zidirii. Ideea unei judecăți globale nu era o poveste, căci avea deja un precedent istoric în evenimentului potopului consemnat în Legea iudaică.
- Petru le aduce aminte că din pricina faptului că Dumnezeu trăiește TIMPUL altfel decât oamenii unele promisiuni făcute de El ar putea fi receptate de oameni ca având în vedere un viitor istoric apropiat (Eu vin curând!) pe când el poate avea unul îndepărtat. Astfel au trecut 2000 de ani de la Avraam la prima venire a lui Hristos. De la prima venire a lui Hristos până la doua vor trece cel puțin 2000 de ani. Dumnezeu nu i-a spus lui Avraam că Mesia va veni curând ci dimpotrivă l-a încredințat ca și pe Daniel că proorocia vizează vremuri îndepărtate (aveau să treacă peste 400 de ani doar până când urmașii lui vor lua în stăpânire țara Canaan - vezi Geneza 15). În schimb apostolii au primit de la Hristos un alt mesaj: *Zilele din urmă au și început, venirea Domnului Hristos este aproape! El vine curând! Proorocia nu mai trebuie pecetluită ca în cartea Daniel!* (compară finalul cărții Daniel cu finalul cărții Apocalipsa). Au trecut însă mai puțini ani de la Daniel la Imperiul Grec, sau chiar de la Daniel la prima venire a lui Mesia, decât de la prima la a doua venire a lui

Mesia. Totuși cum se explică diferența de abordare din Apocalipsa (*Eu vin curând! Vremea proorocirii este aproape!*) față de cea din Daniel (*Proorocia privește vremuri îndepărtate*). Timpul istoric până la împlinirea proorociilor din Apocalipsa este comparabil, dacă nu chiar mai mare decât cel până la împlinirea proorociilor din Daniel. Timpul istoric, da, dar *timpul divin*? Timpul divin se referă la modul în care Dumnezeu experimentează și percepe istoria răscumpărării. În Genesa ni se spune că pentru Iacov cei 7 ani de așteptare au trecut ca și câteva zile pentru că o iubea pe Rahela. Poate și ultimii 2000 de ani au trecut pentru Yahwe ca două zile pentru că iubește pe Israel. Dar primii 2000 de ani au trecut mai greu, poate că au trecut ca 720.000 de ani. De ce spunem acest lucru? Pentru că Pavel ne spune că înainte de prima venire a lui Hristos istoria răscumpărării se numea vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu: **Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse ci vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu** (Romani 3:25). Desigur și după înălțare lui Hristos Dumnezeu are nevoie de multă răbdare pentru a gestiona istoria răscumpărării. Dar El este răbdare infinită. Însă înainte de prima venire a lui Hristos situația era mult mai grea, și însăși infinita răbdare a lui Dumnezeu era pusă la încercare. Faptul că păcatul nu era încă ispășit, că dreptatea divină nu este arătată, că Dumnezeu luase asupra Lui datoria oamenilor, că Templul din ceruri nu era curățit, că marea jertfă de ispășire a Fiului nu era încă adusă, făcea ca răbdarea divină să fie mult mai solicitată. Astfel timpul divin trecea mult mai greu înainte de prima venire a lui Hristos decât după ispășirea păcatului. Chiar expresia din 2 Petru pare să se refere la această diferență de percepția dintre cele două perioade: Pentru Dumnezeu o zi este ca o mie de ani (cu referire la perioada dinainte de Hristos), și o mie de ani sunt ca o zi (cu referire la perioada de după Hristos). Într-adevăr dacă din perspectiva timpului divin o zi dinainte de Hristos echivala cu o mie de ani, și o mie de ani de după Hristos echivalează cu o zi? Astfel în

calendarul timpului, de la Adam până la prima venire cel puțin 1.460.000 de ani (4000 de ani înmulțit cu 365 de zile), iar de la prima venire până în prezent nici nu au trecut două zile! Astfel în comparație cu proorociile rostite înainte de Hristos care priveau toate vremuri îndepărtate, toate proorociile făcute după prima venire nu pot privi decât vremuri foarte apropiate! Chiar dacă Hristos va reveni peste încă 2000 de ani, ar însemna doar 4 zile de așteptare. 4 zile grele, e adevărat, căci încă este păcat și suferință în lume. Dar față de ce a fost, aceste câteva zile nu pot însemna decât foarte puțină vreme. Iată de ce și proorociile din Isaia (dar și din alți profeți) precizează că între prima și a doua venire a lui Mesia va trece FOARTE PUȚINĂ VREME: *Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascunsesem Fața de la tine, dar Mă voi îndura de tine cu dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău.* (Isaia 54:7-8) Iată pentru prima dată, după ani de căutări, când găsim o interpretare care să explice într-un mod plauzibil diferența de final dintre cartea Daniel și cartea Apocalipsa. Deci atunci când găsim elemente de temporalitate în profeți, trebuie să ne punem următoarea întrebare: se referă la *timpul divin* sau la *timpul istoric*? Dumnezeu este Cel care a spus în Proverbe: *O nădejde amânată îmbolnăvește inima dar o dorință împlinită este un pom de viață.* (Pv.13:12). El nu va dori deci să îmbolnăvească inima credincioșilor Lui cu nădejdi amânate. Când a spus: *Eu vin curând! Și vremea este aproape!* El se referea la timpul divin și nu la cel istoric. El dorea să celebrăm bucuria Sa, că de acum pentru El, e mai ușor să aștepte. Noi ne gândeam în schimb la așteptarea noastră. Dar a noastră oricum e ușoară? Ea nu poate cuprinde mai mult de o viață de om. Apoi intrăm în eternitate. Centrați pe noi am fost mereu obsedați de timpul istoric, și am pierdut în vedere cum curge timpul divin. Dumnezeu însă nu dorește să încurcăm borcanele. De aceea, El este transparent și cu privire la timpul istoric. Lui Avraam îi spune clar că planul restaurării va dura foarte mult timp (doar 400 de ani avea să stea sămânța lui în Egipt). Și lui Moise i se spune că poporul va

ajunge în țară, că acolo se va răzvrăti, că va fi dus în robie. E nevoie de mult timp istoric ca profeția să se împlinească. Lui David i se spune că fiul lui Solomon va zidi Templul, dar David știe că Solomon nu este Mesia. Profetii din vechime știau cu certitudine că în timpul lor istoric ei NU vor prinde venirea lui Mesia. După prima venire a lui Mesia, lucrurile se schimbă. Timpul divin curge mai ușor. Dar și revenirea poate fi oricând. Deși nu este o promisiune explicită pentru creștini că ei vor prinde revenirea lui Mesia, există posibilitatea reală pentru orice creștin din istorie să prindă revenirea lui Mesia. Ziua și ceasul nu sunt anunțate. Dacă celor din vechime li s-a spus clar că Mesia NU VA VENI în timpul lor istoric, creștinilor li se spune la fel de clar că Mesia AR PUTEA REVENI în timpul lor istoric; dar nu că în mod cert Mesia va reveni în vremea lor. În lumina celor spuse, pasajul de la finalul lui Ezechiel 12 capătă o importanță covârșitoare. El insistă că profeția are în vedere vremuri apropiate din timpul istoric. Dumnezeu insistă că ideea de *aproape* nu se referă la timpul divin care în corespundentul său istoric ar putea însemna *foarte departe*, ci la timpul istoric, însemnând deci *doar peste câțiva ani omenești*. Reținem și expresia NU VA FI NICI O ZĂBAVĂ. Observăm că această expresie însoțește situația în care Dumnezeu insistă că e vorba de puțină vreme din timpul istoric. Păstrăm acest gând pentru momentul când pășim în Daniel 12 și Apocalipsa 10.

- O altă observație importantă din 2 Petru cap.3 este asigurarea că Dumnezeu NU ÎNTÂRZIE și nu ne îmbolnăvește inima cu nădejdi amânate. Acest fapt confirmă că promisiunea Eu vin curând! are în vedere timpul divin și nu cel istoric. Chiar mai sus în 2 Petru se confirmă că timpul de așteptare istoric va fi suficient de lung ca mulți batjocoritori sceptici să afirme: *Unde este făgăduința venirii Lui?* Totuși de ce timpul istoric nu poate fi și el la fel de scurt ca cel divin? Răspunsul lui Petru este: *ci are o îndelungă răbdare pentru VOI, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*. Ca în Ezechiel, Dumnezeu amână judecata pentru a mai da timp celor din

păcătoși să se căiască. Dar oricum ceasul morții îi duce spre judecată, așa cum îi ducea și pe cei din vremea lui Ezechiel. Însă din Ieremia am învățat că Dumnezeu se raportează diferit la JUDECATA ce vine după moartea cuiva față de judecata istorică violentă cu privire la o cetate sau o națiune. Revenirea lui Hristos va însemna o judecată pentru cei ce vor fi în viață atunci, dar și o judecată istorică violentă a cetăților și neamurilor pământului. Va fi ca un nou potop. Dar ne surprinde faptul că Petru nu spune: are o îndelungă răbdare pentru EI (cei necredincioși), sau pentru NOI (adică pentru toți oamenii credincioși, sau efectiv pentru toți oamenii și credincioși și necredincioși), ci el spune pentru VOI. Pentru care VOI? Pentru VOI cei credincioși, sau pentru VOI evreii (aceasta în cazul în care Petru se adresează evreilor creștini)? Unele manuscrise propun însă și varianta NOI, ceea ce face interpretarea și mai complicată. Oricum avem varianta VOI sau NOI, dar în nici un caz varianta EI. Petru continuă: *și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*. Este clar că Petru se referă nu la cei credincioși ci la cei necredincioși. Atunci de ce folosește VOI sau NOI?

- Trebuie să recunoaștem că pasajul din 2 Petru nu pare a se potrivi cu interpretarea pe care am propus-o noi cu privire la mia de ani: Dumnezeu va câștiga umanitatea prin discurs și nu prin forță. Din perspectiva lui Petru revenirea Domnului ar însemna arderea efectivă a pământului vechi și aducerea imediată a unui pământ nou. De asemenea el nu face referire la un timp de așteptare pentru momentul vindecării lui Israel și a Neamurilor care va face posibilă mia de ani, ci ne sugerează doar ideea unui Dumnezeu care vrea să știe că a făcut tot ce ține de El pentru umanitate înainte să aducă o judecată globală. Dar pasajul din 2 Petru nu poate desființa celelalte pasaje. El trebuie să se armonizeze cu acestea. De exemplu Pavel în Romani 11 ne spune cu claritate că doar căința lui Israel va declanșa revenirea lui Mesia. Însuși Petru în predicile sale din Fapte susține aceeași idee. De fapt în 2 Petru autorul nu intră în detalii ci doar afirmă principiul

răbdării lui Dumnezeu care este mântuire. Cel care vrea ca nici unul să nu piară, nu vrea nici ca umanitatea, nici ca vreun popor să piară. Revenirea în slavă a Domnului nu este o judecată asupra unui singur om, ci asupra umanității, deci asupra tuturor popoarelor. Poate îndelunga Sa răbdare nu are în vedere doar mântuirea individului ci mântuirea popoarelor și a întregii umanități. De aceea El așteaptă momentul în care judecata finală va putea fi urmată de mia de ani, adică pregătește conștiința lui Israel și a Neamurilor ca noul potop să conducă la o vindecare profundă a rămășiței lui Israel și a neamurilor în mia de ani. Petru descrie primul potop în termeni asemănători: *lumea de atunci a pierit, și lumea de acum e păstrată...* Potopul înseamnă pieirea lumii vechi, și începerea unei lumi noi. Venirea lui Hristos este un nou potop, de foc de această dată. Dar aceasta înseamnă că rămășița neamurilor va putea continua istoria omenirii în mia de ani, la fel cum familia lui Noe a făcut-o după potop. Nu mai dezvoltăm acest subiect. Doar recunoaștem dificultatea armonizării pasajului din 2 Petru cu teoria noastră despre mia de ani. Petru ne-ar sugera că Dumnezeu va câștiga prin forță și nu prin discurs. Totuși toate profețiile din vechime, precum și altele din Noul Testament ne sugerează contrariul: că Dumnezeu va câștiga prin discurs și nu prin forță. Vom aștepta noi lumini ca să găsim o cale de armonizare a celor două perspective.

5. Și eu, Daniel, m-am uitat și iată că alți doi oameni stăteau în picioare, unul dincoace de râu, și altul dincolo de malul râului.

6. Unul din ei a zis omului acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni (sau grozăvii, nenorociri)?”

7. Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.

8. Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?”
9. El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.
10. Mulți vor fi curățați, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.
11. De la vremea când va înceta jertfa necurmată și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor **mai fi o mie două sute nouăzeci de zile.**
12. Ferice de cine va aștepta și va ajunge **până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!**
13. Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.”

(Daniel 12)

1. Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.
2. În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ
3. și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.
4. Și, când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!”
5. Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer
6. și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,
7. ci, că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.

(Apocalipsa 10)

În Daniel cap.12 Daniel pune o întrebare având în vedere timpul istoric și nu cel divin. El este interesat cât va dura perioada grozăviilor pe care le va face cornul

cel mic și a nenorocirilor care se vor abate peste poporul sfinților. Dumnezeu îi răsunde cu un jurământ solemn că va fi o perioadă scurtă de 3 vremi și jumătate, de maxim 1335 de zile, adică de aproximativ 3 ani și jumătate. Aceasta înseamnă că ne încadrăm în perioada de 3-5 ani identificată la finalul cărții Ezechiel. După trâmbița 6, Ioan primește în Apocalipsa o confirmare asemănătoare. I se confirmă că nu va mai fi NICI O ZĂBAVĂ și că în zilele când se va suna trâmbița 7 Dumnezeu Se va arăta în slavă după vestea bună a proorocilor. După care în Apocalipsa 11 ni se vorbește de perioada de 1260 de zile de mărturie a celor doi prooroci după care va avea loc revenirea lui Hristos. Și în Apocalipsa 10-11 expresia NICI o ZĂBAVĂ se referă la o perioadă de aproximativ 3,5 ani. Dar e perioadă istorică sau una simbolică? Expresia NICI O ZĂBAVĂ ne conduce prin pasajul din Ezechiel cap.12 la timpul istoric. Iată că pasajul din Ezechiel cap.12 ne ar confirmă că atât în Daniel 12 cât și în Apoc.10-11 se are în vedere un timp istoric, și nu unul simbolic sau divin.

Dacă în cap.12b avem o introducere în tema profețiilor înșelătoare, în cap.13 avem un mesaj direct rostit împotriva proorocilor mincinoși. Practic cu referire la cele trei grupări identificate la finalul cap.12 (scepticii, proorocii mincinoși, moderații), cap.13 se focalizează asupra proorocilor mincinoși. La rândul său se împarte în două părți:

- Împotriva proorocilor care vestesc pacea Ierusalimului (13:1-16).
- Împotriva proorocițelor care amăgesc cu practici magice pe cei din popor (13:17-23).

Cu prima categorie de prooroci suntem familiarizați încă de când am studiat cartea lui Ieremia. Însăși imaginile folosite de Ezechiel sunt foarte asemănătoare cu cele din Ieremia: mânia lui Dumnezeu față de proorocii care rostesc minciuni în Numele Lui, prooroci care vestesc pace când nu este pacea, zidul acoperit cu var sortit distrugerii, vestirea judecării atât a proorocilor cât și a celor care-i ascultă. Nu vom dezvolta mult aceste teme căci le-am detaliat în comentariul pe cartea Ieremia. Vom încerca să surprindem în schimb nuanțe noi. Prezența acestor prooroci mincinoși care vesteau pacea Ierusalimului în Numele lui Yahwe explică de ce curentul pro-Ierusalim era așa de puternic și de ce însuși Ezechiel era așa de

derutat și nu putea crede că cei din Ierusalim sunt sortiți pieirii și că adevărata rămășița care va fi mântuită e reprezentată de cei care au fost duși deja în robie. Erau acești prooroci sinceri în rostire? Credeau ei în ce vesteau? Se pare că da. Ei primeau din duhul lor (și de la demoni specializați în amăgire) vedenii care anunțau pacea Ierusalimului. Ei considerau că aceste vedenii au venit de la Dumnezeu. De aceea credeau în ele și le vesteau poporului cu deplină convingere. Așa se și explică impactul asupra conștiinței poporului. Desigur poporul primea mesajul pentru că era și ceea ce doreau să audă. Zidul avea fisuri fatale. Era nevoie de măsuri urgente, de investiții mari, de o veritabilă reconstrucție a zidului. Aceasta însemna o căință totală, o schimbare radicală a vieții. Însă ei acopereau cu var (cu lut) aceste fisuri fatale, spunând: *problema nu este gravă, de fapt e remediată prin câteva jertfe aduse la Templu!* Dar ziua judecării va spulbera zidul (va nimici poporul și Ierusalimul, și pe acești prooroci) și va da pe față minciuna lor și va pune capăt acestui curent pro-Ierusalim mincinos. Din Ieremia știm că astfel de prooroci erau și la Ierusalim, și în robie. Unii au murit sub mânia Domnului înainte de căderea Ierusalimului, tocmai pentru a fi demascați ca prooroci mincinoși înainte de revărsarea judecării finale. Mulți au murit în timpul asedierii Ierusalimului. V.9 (nu vor intra în țara lui Israel) ne poate sugera că e vorba în special de prooroci mincinoși din robie. Dar expresia se poate referi și la promisiunea de restaurarea finală a lui Israel în care vor intra prin înviere și evreii credincioși de-alungul istoriei în frunte cu Avraam însuși. Este interesantă expresia din v.9: ***nu vor fi scriși în cartea lui Israel.*** E un element de noutate pe care-l aduce Ezechiel. În primă fază se poate referi la cartea spițelor de neam a lui Israel. de vreme ce acești prooroci vor muri împreună cu familiile lor vor rămâne fără urmași și astfel numele lor va dispărea din cărțile spițelor de neam. Dar textul se poate referi și la o carte din ceruri în care Dumnezeu scrie doar numele evreilor credincioși. Doar pe aceștia îi va învia împreună cu Avraam și cu Daniel (vezi tema învierii din Daniel 12) pentru a moșteni pentru eternitate țara la vremea restaurării finale. Poate la această carte face referire și Moise când mijlocește pentru popor și cere să fie șters din Carte în cazul în care Domnul nu ar fi vrut să ierte poporul.

Dacă tot și-au asumat funcția de prooroci, rolul lor ar fi fost să pregătească poporul pentru ziua Domnului, pentru ziua încercării (v.5). aceasta ar fi însemnat să aducă poporul la pocăință și să-l protejeze de minciunile care ar fi împiedicat această pocăință. Dar ei nu au făcut acest lucru. Prezența numeroasă a acestor prooroci în Israel, ne arată cât de importantă era funcția lui Ezechiel. Era nevoie ca acest curent profetic fals să se opună cu un curent profetic adevărat. Acesta oferea o alternativă poporului și-i dădea posibilitatea să aleagă. Dacă doar curentul profetic fals avea o voce în Israel, atunci șansa poporului bolnav de a se întoarce la Domnul devenea aproape nulă. Desigur pentru Ezechiel nu a fost confortabil să se opună acestui curent profetic fals extrem de puternic dar și bine primit de popor. De asemenea nu putea fi evitat conflictul cu acești prooroci mincinoși. Nici demascarea publică a acestora nu putea lipsi din mesajul lui Ezechiel.

Observăm faptul că activitatea proorocilor mincinoși se intensifică odată cu apropierea finalului tragic. De ce? Din mai multe motive:

- Păcatele poporului din care ei izvorăsc, de fapt se înmulțesc.
- Evenimentele istorice devin pline de dramatism și tensiune, ceea ce reprezintă un teren propice pentru activitatea unor prooroci care vestesc salvarea.
- Lupta spirituală pentru destinul lui Israel se întetește.

Iată de ce activitatea proorocilor mincinoși devine un semn prevestitor al zilei Domnului. Prezența lor crescândă arată că ultimele zile ale cetății sunt aproape. Cu atât mai mult ei sunt un semn pentru ultimele zile dinaintea pocăinței finale a lui Israel. Ultimele zile sau ceasul cel din urmă încep cu prima venire a lui Hristos. Iată de ce Isus ne anunță că după El vor veni mulți prooroci mincinoși. Iată de ce și Ioan ne spune că noi cunoaștem că trăim ceasul cel din urmă tocmai prin intensificarea activității proorocilor mincinoși. Această activitate a fost abundentă în primul secol și a continuat până în zilele noastre. Ultimele zile sunt marcate de apostazia lui Israel, dar și de intensificarea luptei dintre bine și rău. De aceea între prima și a doua venire a lui Mesia ne așteptăm ca activitatea proorocilor mincinoși să crească. Și într-adevăr găsim în istorie în ultimii 2000 de ani atâtea secte, și

curente religioase noi și ciudate. Ezechiel trăia însă chiar ultimii ani înainte de ziua Domnului pentru cetatea Ierusalimului. Ne așteptăm că această înmulțire a activității proorocilor mincinoși să-și atingă apogeul în ultimii ani dinainte de revenirea lui Hristos. Isus Însuși ne confirmă acest lucru în Matei 24. Apoi 2 Tes. cap.2 și Apocalipsa întăresc această idee. Curentul proorocilor mincinoși va fi condus de Anticrist însuși împreună cu marele profet mincinos al istoriei. Vor avea loc semne mari și se va manifesta o amăgire fără precedent în istorie. În Matei 24 Isus leagă activitatea acestor prooroci mincinoși și de Ierusalim. Acest lucru a fost valabil și înaintea distrugerii cetății din anul 70 când mulți profeți au anunțat izbvirea cetății. Dar Matei 24 se împlinește doar parțial la distrugerea cetății din anul 70. Ea se va împlini plenar la finalul istoriei cum vestește și Zaharia cap.12-14, dar și cartea Apocalipsa. Și în cartea Apocalipsa marea capitală religioasă și economică a fiarei este Ierusalimul, cetatea cea mare. Ea este curva cu care au curvit toți împărații pământului și ea va fi nimicită **pentru că toate neamurile au fost amăgite cu vrăjitoria ei** (Apoc.18:23). Deci sediul central al amăgirii finale va fi Ierusalimul. Curentul proorociei mincinoase de la final va porni tot de la Ierusalim. Și este posibil ca și mesajul mincinos de la finalul istoriei să fie legat tot de cetatea însăși, adică să fie un curent de gândire pro-Ierusalim. E posibil ca acest curent de amăgire să fie legat și de pace. În Daniel 9 aflăm că Anticrist va încheia un legământ trainic cu mulți, care cel mai probabil va asigura pace, stabilitate, eventual și prosperitate. Solomon cu cei 666 de talanți ai săi devine și un tipar anticristic care va dori să imite tiparul lui Mesia. Dacă Anticrist va veni pe linia lui Solomon el va veni pe linia PĂCII, căci Solomon înseamnă PACE. În 1 Tesaloniceni cap.5 Pavel ne anunță că înaintea de ziua Domnului omenirea va celebra PACEA: *Când vor zice: Pace și Liniște!, atunci o prăpădenie neașteptată va veni asupra lor.* Se pare deci că acel curent de amăgire de la finalul istoriei va avea două cuvinte cheie: PACE! și IERUSALIM! În cele din urmă și denumirea Ierusalim ar fi legată de termenul SALEM care nu înseamnă altceva decât pace. Oare va simula Anticrist aducerea păcii pe pământ? Oare va încerca în primă fază să aducă pacea pe care profeții anunță că o va aduce Mesia? Oare va lua Anticrist premiul Nobel pentru pace? Oare va găsi cheia păcii în Orientul Mijlociu și în lumea întreagă? Oare va aduce înțelegere între creștini, evrei și musulmani? Oare prin aceste reușite va seduce conștiința omenirii? Și oare va reuși acest lucru în

principal prin discurs și alianțe mondiale, și nu în urma unor războaie? Sau războaiele vor fi îndreptate asupra grupărilor teroriste pe care oricum lumea le condamnă? Va fi o nouă PAX ROMANA în lume? Hristos a venit prima dată în timpul păcii romane a lui Cezar Augustus. Oare va reveni în timpul PĂCII aduse de Anticrist? La prima sa venire în timpul păcii romane, Isus spunea: *Eu nu am venit să aduc în lumea pacea, ci sabia!* Lumea era în păcat, Israel era în apostazie. Nu era vremea păcii, al consensului. Pacea era de fapt imposibilă. Hristos strică pacea lumii prin Lumina Evangheliei. Și acest lucru prin simplul act de Luminare. Lumea se laudă acum cu capacitatea sa de toleranță. Dar este o legitate simplă: lumea care trăiește în întuneric nu va putea tolera Lumina. Ea se va răscula împotriva ei, o va prigoni, o va răstigni, Pacea va fi astfel stricată. Nu Lumina va strica pacea și lumea însăși va strica pacea prin acțiunile ei împotriva urmașilor Luminii. Prin răstignirea Luminii lumea se va da de gol: nu este nici așa tolerantă, nici așa bună, nici așa pașnică cum se laudă. Dar prin această autodenunțare, prin stricarea acestei pseudoliniști și a acestei păci fără fundament real, ea este mai aproape de căință, și deci mai aproape de mântuire. Hristos vrea să strice pacea iluzorie care ține lumea departe de mântuire. Și o strică nu provocând întunericul ci prin simplul act de Luminare. Lumina poate tolera întunericul. Dar întunericul nu poate tolera Lumina. Întunericul va sfârși răstignind Lumina iar Lumina va sfârși pe cruce grăind: *Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac!* Va fi mesajul Anticristului unul al păcii și toleranței? Și se va da de gol prin faptul că nu va putea el însuși tolera pe creștinii autentici? Prigoana pe care el o va iniția asupra creștinilor autentici va fi una publică sau una ascunsă, secretă? Cel puțin în ultimii 3,5 ani ni se sugerează o prigoană deschisă, publică, totală, dar acceptată de popoare care o vor susține. Și Irod cel Mare a pozat mai întâi într-un împărat al păcii și toleranței: *Unde este Pruncul ca să mă închin Lui?* Dar apoi prin genocidul pruncilor și-a dat pe față intențiile fără ascunzișuri. Oare această schimbare bruscă de comportament va surveni și la Anticrist? Oare în prima parte a săptămânii danielice va seduce lumea prin discursul păcii și toleranței, ca în a doua parte să acționeze pe față fără milă față de cei care nu i se închină? Desigur ar fi mai pervers să abordeze o prigoană ascunsă. Dar cel rău va ști că are puțină vreme. O prigoană ascunsă are nevoie de mai mult timp. O prigoană pe față, în care sunt implicate în mod direct și masele, e mai eficientă când perioada de acțiune este scurtă. În Apocalipsa 6 ni se spune că

prin căderea omului în păcat cel rău a luat pacea de pe pământ ca oamenii să se înjunghie unii pe alții. Până când cel rău nu va fi alungat de pe pământ prin cea de a doua venire a lui Hristos, pacea nu va fi posibilă. Vor exista perioade de relativă pace și acestea tot prin mila lui Dumnezeu. Dar oamenii vor reveni mereu și mereu la lupte și războaie, așa cum ne arată și toată istoria. Dacă un om va promite lumii pacea printr-un proiect în care lipsește revenirea în slavă a lui Isus Hristos, alungarea celui rău de pe pământ și operarea adâncului inimii popoarelor prin Duhul Sfânt, atunci acel om nu poate fi decât un Anticrist. El nu vorbește la început direct împotriva lui Hristos Isus, dar prin faptul că propovăduiește că pacea e posibilă pe pământ prin altceva decât prin revenirea lui Hristos, prin faptul că va convinge lumea să se străduiască mai mult în a obține starea de pace în loc să-și recunoască falimentul iremediabil și să accepte că unica soluție pentru pace este să-L implore pe Hristos să revină pentru a governa El lumea, acel om vorbește de fapt împotriva lui Hristos. Cel care propovăduiește o pace posibilă înainte de revenire lui Hristos, vorbește de fapt împotriva lui Hristos, nu este altceva decât un Anticrist.

A doua parte a cap.13 se adresează proorociilor mincinoase din popor. Activitatea lor cuprindea anumite diferențe față de cea a proorocilor abordați în prima parte a capitolului. Principalele elemente de noutate sunt:

- Dacă proorocii rosteau un mesaj general despre soarta întregului popor de la Ierusalim, proorociile rostesc mesaje adresate unor persoane din popor. Ele au în vedere destinul individual și nu cel colectiv.
- Proorociile lor erau însoțite de niște ritualuri magice, ritualuri oculte. Acestea nu sunt identificate cu precizie de specialiști dar sunt comparate cu ritualuri magice din Babilon legate de prinderea unor pernuțe pe haine (la încheieturi) sau a unor măhrame pe cap sau pe gât.
- Aceste ritualuri magice sunt atât defensive cât și ofensive. Ele puteau fi date destinatarului profeției aducând protecție. Dar ele puteau fi prinse și de hainele/trupul proorocii prevestind nenorocire către

destinatar. Textul realizează o paralelă interesantă între *prinderea* pernuțelor de haină și *prinderea* sufletelor de proorocițe. Dumnezeu are necaz pe aceste pernuțe pe care le va smulge de pe brațele proorocițelor pentru a elibera sufletele. Dumnezeu le va rupe și măhramele ca poporul Lui să nu mai cadă pradă în mâinile voastre. Se pare că prin prinderea acestor măhrame și pernuțe pe hainele lor, proorocițele pretindeau că au control asupra destinul oamenilor din popor. Astfel aceștia erau PRINȘI într-o robie psihologică și spirituală față de proorocițe. În mod clar ritualurile nu erau nu doar defensive ci și ofensive, de atac.

- Proorocițele pretindeau de la oamenii din popor o plată. Ele vindeau practic această protecție magică celor din popor, sau șantajau și amenințau pe cei din popor prin intermediul lor. Unii plăteau poate de bunăvoie pentru a fi protejați de aceste ritualuri, iar alții de teamă, pentru a nu fi vătămați de actele oculte ale proorocițelor. Proorocițele cereau plata în câțiva pumni de orz și câteva bucăți de pâine. În mod evident era un context de foamete, iar proorocițele făceau astfel rost de mâncare. Ele reușeau astfel să supraviețuiască, să-și păstreze viața (așa cum spune în 13:18) pe seama credulității oamenilor din popor.
- Poporul Domnului era prins în mâinile acestor proorocițe, în capcana psihologică adusă de amenințarea ritualurilor oculte. De aceea Dumnezeu anunță că va interveni (prin judecată probabil) și va scoate din mâinile lor pe poporul Său.
- Proorocițele abordau nu doar pe cei păcătoși dar și pe cei neprihăniți din popor. Ele făceau să trăiască pe cei sortiți morții și ucideau pe cei sortiți să mai trăiască. Cum reușeau acest lucru? Ele realizau aceste crime în plan spiritual și psihologic. Cel puțin așa ne explică v.22: *Fiindcă întristați prin minciuni inima celui neprihănit când Eu însumi nu l-am întristat și pentru că întăriți mâinile celui rău ca să-l împiedicați să se împiedice de la calea lui cea rea, făgăduindu-i viața. Cel neprihănit din cetate suspina în fața nelegiurilor cetății, și*

nădăjduia în Dumnezeu și nu în idoli. De asemenea, conform directivelor de la Ieremia se gândea să părăsească cetatea. Și într-adevăr destinul lor era în mâna Domnului. Dar aceste proorocițe îl derutau și întristau spunându-i: *Pentru că nu ai cumpărat protecția adusă de pernuțe și măhrame, vei peiri în curând. Și pentru că te gândești să părăsești cetatea Dumnezeu e supărat pe tine. Pentru că nu crezi că El va proteja cetatea, ești sub mânia Lui. Dacă pleci din cetate vei peiri. În schimb dacă rămâi și cumperi aceste pernuțe vei fi pe placul Domnului și vei fi protejat.* Drept consecință, sufletul celui neprihănit era întristat. El nu părăsea cetatea și cumpăra acele pernuțe. Astfel el renunța la nădejdea în Dumnezeu și pierdea protecția Lui. Sau poate încă nu cumpăra acele obiecte dar intra într-o mare tulburare și autoînvinovățire. În loc ca acest suflet să beneficieze de bucurie și pace, el beneficia de tulburare. Și dacă ceda, sufletul lui era practic ucis de aceste practici idolatre. În schimb celor răi din cetate proorociile le spuneau: *Nu vă temeți. Totul va fi bine. Trebuie doar să cumpărați aceste măhrame și Domnul va fi cu voi.* Dar cei răi din cetatea trebuiau să fie muștrați, întristați, tulburați de conștiința lor și de adevăr pentru ca apoi să fie aduși la pocăință și mântuiți. Însă tocmai ei primeau pace și liniște, și astfel modul lor de viață păcăots era validat de proorocițe.

- Acest pasaj cu întristarea celui neprihănit când Domnul nu l-a întristat este foarte relevant pentru cei din robie. Cei din robie credeau că ei sunt cei lepădați de Dumnezeu și că au fost alungați de la Ierusalim spre pierzarea lor. Dar ei fuseseră luați mai repede de acolo pentru a fi protejați de rătăcirea din Ierusalim și de soarta tragică a acestuia. Ei erau rămașița prin care Dumnezeu vroia să-și continue mai departe planurile. Observăm cât de sensibilă este conștiința omului orientat spre bine. Dar atacurile celui rău sunt fără milă. Prin minciunile și proorocii săi el vrea să tulbure pe cel neprihănit, să profite de sensibilitatea conștiinței lui, să-l facă să se simtă vinovat acolo unde nu este vinovat, pentru ca apoi chiar să-l facă vinovat. Întristarea

aceasta nu este după voia lui Dumnezeu. Ea trebuie alungată din suflet prin puterea Adevărului care ne eliberează de învinuirile mincinoase ale celui rău. Un suflet doborât de întristare e vulnerabil. Un suflet tulburat nu mai poate avea pasiune și dedicare pentru slujbele Împărăției. Un suflet aflat sub acuzele conștiinței este paralizat. Cel neprihănit trebuie să se elibereze dergabă de aceste false vinovății și tulburări pentru a putea crește în credință. Altfel este în mare pericol.

- Liderii religioși care dau diferite direcții greșite Bisericii sunt experți în a ÎNVINOVĂȚI pe cei care nu le urmează direcția. Ei declară sus și tare că acea direcția este voia cea mai importantă a lui Dumnezeu. Aduc argumente în acest sens. Apoi prezintă în termeni dramatici neîmplinirea acelei direcții. Acest lucru induce vinovăție în auditoriu: vinovăție pentru că nu au urmat direcția și vinovăție potențială dacă nu vor urma direcția în viitorul apropiat. Starea de vinovăție aduce un disconfort teribil. Auditoriul va dori să se elibereze de acest disconfort. Drept consecință va urma direcția dată de predicator. Un exemplu: predicatorul cheamă pe cei din sală să fie misionari. El pune statistici cu milioanele de oameni care nici nu au auzit de Isus. Insistă că singura soartă a acestora este iadul. Apoi descrie indolența și nepăsarea creștinilor care au Biblia de mici și care locuiesc confortabil în societăți în care oricine a auzit de Isus. El face apoi un calcul: câți oameni mor în fiecare zi, apoi oră, apoi secundă, fără a fi auzit de Isus. Numerele sunt foarte mari. El insistă că e vorba de suflete eterne pentru care Hristos a murit. Aduce apoi citatele din Ezechiel cap.3 argumentând că aceste suflete vor fi cerute din mâna noastră. Dar totul nu e pierdut. Putem ieși din această indolență, putem să ne reparăm greșelile din trecut, dacă azi (nu mâine!) luăm o decizie. Citește marea trimitere din Matei 28 și apoi încheie cu Evrei cap.3: Astăzi dacă auziți glasul Lui....Apoi împarte în sală foi de angajament pentru misiune pe care cei din sală trebuie să le completeze cu DA sau NU chiar în acel moment.

- În anumite zone geografice pernuțele și măhramele sunt legate tot de magie și vrăjitorie. În alte zone, pernuțele iau forma unor găselnițe teologice ale predicatorilor dornici de lucrări MARI pentru realizarea cărora au nevoie de mulți cărauși. Dacă duhul de amăgire al Anticristului va însemna cu adevărat un curent al păcii pro-Ierusalim, atunci va folosi și amenințarea măhramelor și pernuțelor, adică va avea și el argumente pentru a ne induce vinovății false dacă nu-i urmăm direcția. Ele vor fi cu atât mai presante cu cât vor fi mai bine argumentate din Scripturi.